

פרשת לך לך	יום	וילגא	מתוק מדבש
רנו	ראשון	פג ע"א	רנו
רסב	שני	פג ע"ב	רסב
רסט	שלישי	פג ע"א	רסט
ערה	רביעי	פג ע"ב	ערה
רפ	חמישי	פד ע"א	רפ
רפה	שישי	פד ע"ב	רפה
רצא	שבת	פה ע"א	רצא

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשה

פרשת וישלח תשפ"א עלון מס' 9 פרשת וישלח תשפ"א י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

ביום הבר מצוה זוכה הנער לנשמה טהורה

וישלח יעקב מלאכים וגו' כדי לפרש פסוק זה מביא ענין הדומה ממה שפירש ר"י, וז"ש רבי יהודה פתח לפרש מש"כ פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, האי קרא אוקמוה חברייא פסוק זה כבר ביארו החברים, דהא פשעתא דבר נש אתי לעלמא כי בשעה שאדם בא לעולם, מייד אידמן פהדיה יצר הרע דאיהו מקטרג ליה לבר נש תדיר מיד מזדמן עמו היצר הרע שהוא מקטרג ומתקוטט עם האדם ורוצה להחטיאו תמיד, כמה דאף אמר לפתח חטאת רובץ שמיד בצאתו מפתח רחם אמו היצר הרע שולט בו (כמזכיר נמס' סנהדרין דף לא ע"ג), ושואל מאי חטאת רובץ מי נקרא חטאת, ומשיב דא יצר הרע זה היצר הרע הנקרא חטאת על שם שרוצה להחטיאו תמיד, ודוד הכי נמי קרייה חטאת גם דוד קרא לו בשם חטאת דכתיב ויחטאתי ולא אמר בלשון רבים חטאותי כמו שאמר כי פשעי, משמע שעל היצר הרע קאמר, ופי' וחטאתי, המחטיא אותי, נגדי תמיד פי' הוא כנגדי תמיד להלחם בי ולהחטיאני, פגין דאיהו עביד ליה לבר נש כל יומא למחטי קמי מריה לפי שהוא המביא את האדם כל יום לחטוא לפני קונו, ויצר הרע דא לא אתעדי מבר נש מיומא דאתיליד בר נש לעלמין והיצר הרע אינו סר מן האדם מיום שנולד עד עולם, כי אפילו בעת זקנתו בסוף ימיו אפילו בפרק המיתה מנסה להעביר את האדם מדעת קונו.

ע"ט

אינעם טאג פונעם בר מצוה איז דער קינד זוכה צו א ריינע נשמה

עם שטייט אין פסוק "וישלח יעקב מלאכים" וגו', פדי צו פארשטין דעם פסוק ברענגט דער זוהר הקדוש אן ענדליכן ענין וואס רבי יהודה האט ערקלערט - רבי יהודה האט אנגעהויבן - צו ערקלערן וואס עם שטייט אין פסוק "פי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך", און אזוי האט ער געזאגט, דעם פסוק האבן די חברים שוין ערקלערט, אז אינדערצייט וואס דער מענטש קומט אויף דער וועלט, קומט גלייך דער יצר הרע און ער געפינט זיך מיט אים, וואס ער איז שטענדיג מקטרג און קריגט זיך מיטן מענטש און וויל אים מאכן זינדיגן, אזוי ווי עם שטייט אין פסוק "לפתח חטאת רובץ", דאס הייסט אז גלייך ווען דער מענטש קומט ארויס פונעם עפענונג פון זיין מאמע'ס געבערמוטער טוט שוין דער יצר הרע געוועלטיגן אין אים, פרעגט דער זוהר הקדוש, וואס מיינט "חטאת רובץ", דאס הייסט, ווער איז דער וועלכער ווערט אנגערופן "חטאת",

ענטפערט דער זוהר הקדוש, דאס איז דער יצר הרע וועלכער ווערט אנגערופן "חטאת" וויבאלד ער וויל שטענדיג מאכן דעם מענטש זינדיגן, און אויך דוד האט אים אנגערופן מיטן נאמען חטאת, אזוי ווי עם שטייט אין פסוק "וחטאתי נגדי תמיד", און עם שטייט נישט "וחטאותי" מיט א לשון רבים, אזוי ווי עם שטייט "פי פשעי", פון דעם זעט מען אז עם גייט ארויף אויפן יצר הרע, און דער פשט פונעם פסוק איז "וחטאתי", און דער וועלכער מאכט מיר זינדיגן, "נגדי תמיד", ער איז שטענדיג אנטקעגן מיר, צו קעמפן אין מיר און מיר מאכן זינדיגן, ווייל ער איז דער וועלכער ברענגט צו דעם מענטש יעדן טאג צו זינדיגן פאר זיין האר השם יתברך, און דער יצר הרע גייט נישט אנוועק פונעם מענטש, פון דעם טאג אין וועלכער ער איז געבוירן געווארן, ביי אייביג, ווייל אפילו ביי זיין עלטער צום סוף פון זיין לעבן, און אפילו ביי דער צייט פונעם טויט, פראבירט ער אנוועקפירן דעם מענטש פון דעם וועג פון זיין פאשעפער.

וַיֵּצֵר הַטּוֹב אֶתִי לְבַר נֶשׁ מִיּוֹמָא דְאֵתִי לְאֵתְדַפְּאָה וְהִיצַר טוֹב בַּא אַל הָאֲדָם מִיּוֹם שְׂבַא לְהַטְהֵר בְּתַשׁוּבָה, וְאֵימְתִי אֶתִי בַר נֶשׁ לְאֵתְדַפְּאָה וּמִתִּי בַא הָאֲדָם לְהַטְהֵר, כִּד אֵיְהוּ בַר תְּלִיסַר שְׁנִין כְּשִׁנְעֵשָׂה בִן י"ג שָׁנִים שְׂאז נִכְנַס הָאֲדָם לְחֵיּוֹב הַמְצוּת, וְאז זוֹכָה הָאֲדָם לְנִשְׁמָה הַמְקַרְבַּת אֶת הָאֲדָם אֶל הַתְּשׁוּבָה וּמַעוֹרַרַת בּו רוח טְהוּרָה שִׁיבּוֹא לִיטְהַר, כְּדִין אֲזִדְרוּג בַר נֶשׁ בְּתַרְוּוּיָהּוּ חֵד מִיּוֹמָא וְחֵד מִשְׁמַאלָא אִז מִתְחַבֵּר הָאֲדָם עִם שְׁנֵיהֶם אֶחָד מִיּוֹמֵינוּ וְאֶחָד מִשְׁמַאלוֹ, וּמִפְרֵשׁ יֵצֵר טוֹב לִיּוֹמָא וְיֵצֵר רַע לְשְׁמַאלָא הִיצַר טוֹב מִיּוֹמֵינוּ וְיֵצֵר הָרַע מִשְׁמַאלוֹ, וְאֵלִין אֵינּוֹן תְּרִין מְלַאכִין מִמֶּשׁ מְמַנָּן וְאֵלוֹ הֵם ב' מְלַאכִים מִמֶּשׁ הַמְמוּנִים לְשִׁמּוֹר אֶת הָאֲדָם מִכֹּל דְּבַר הַמְזִיק, וְאֵינּוֹן מִשְׁתַּפְּחִין תְּדִיר בְּהִדְיָה דְּבַר נֶשׁ וְהֵם נִמְצְאִים תָּמִיד עִם הָאֲדָם, אֶתִי בַר נֶשׁ לְאֵתְדַפְּאָה הַהוּא יֵצֵר הָרַע אֶתְפְּפִיא קְמִיָּה אִם בַּא הָאֲדָם לְהַטְהֵר בְּתַשׁוּבָה אִז הִיצַר הָרַע נִכְנַע לְפָנֵי הִיצַר טוֹב, וְשְׁלִיט יוֹמָא עַל שְׁמַאלָא וְשׁוּלְט יֵצֵר הַטּוֹב שְׁבִימִין עַל יֵצֵר הָרַע שְׁבַשְׂמַאל, וְתַרְוּוּיָהּוּ מְזִדְרוּגִין לְנִטְרָא לִיָּה לְבַר נֶשׁ בְּכָל אֲרַחְוֵי דְּהוּא עֲבִיד וְשְׁנֵיהֶם מִתְחַבְרִים בְּהַסְכְּמָה אַחַת לְשִׁמּוֹר אֶת הָאֲדָם בְּכָל דְּרַכְוֵי שְׁהוּא הוֹלֵךְ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב בִּי מְלַאכִיו יֵצְוָה לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְּרַכְיָךְ מְלַאכִיו מִשְׁמַע ב' מְלַאכִים וְהֵם יֵצֵר הַטּוֹב וְיֵצֵר הָרַע, כִּי כְּשִׁמְגַבֵּיר הָאֲדָם אֶת הַטּוֹב עַל הָרַע, אִז הָרַע בַּעַל כְּרַחוּ עוֹנָה אִמֵּן.

(דף קסה ע"ב, ובכיאוריננו כרך ג עמ' תצו-תצז)

אין סומכין על הנס

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלַאכִים, אָמַר רַבִּי אַבְא שְׂאֵל וְכִי אָמַאי אֶתְעַר אֵיְהוּ לְגַבִּיָּה דְּעֵשׂוֹ וְכִי לְמָה נַחְעוֹרֵר יַעֲקֹב לְשַׁלּוּחַ מְלַאכִים אֶל עֵשׂוֹ, וְטַב הָיָה לִיָּה לְאֶשְׁתְּרֵי מַנְיָה הֵלָא מוֹטַב הִיָּה לוֹ לְשַׁתּוֹק מִמֶּנּוּ, כִּי בְּזַה הַשְּׁלִיחוֹת הַזְּכוּרֵי מָה שְׁהַכְעִיסוֹ, וּמִתְרִין אֶלָּא אָמַר יַעֲקֹב אֵלָּא אִמַר יַעֲקֹב בְּלָבוֹ, דְּעֵנָא דְּעֵשׂוֹ חֵיִישׁ לִיָּה לִיקְרָא דְּאַבְא אִנִּי יוֹדַע שְׁעֵשׂוֹ חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוּדוֹ שֶׁל אָבִי, וְלְעֵלֶם לָא אֲרַגִּיז קְמִיָּה וְלַעוֹלָם לָא הַרְגִּיזוּ לְפָנָיו, וְהָא דְּעֵנָא הוּאִיל וְאַבְא קְיִים לָא מִסְתַּפְּיָנָא מַנְיָה וְאִנִּי יוֹדַע הוּאִיל וְאָבִי חֵי אִין לִי מָה לְפַחַד מִמֶּנּוּ, אָבָל מִשׁוּם כַּךְ הַשְׁתָּא דְּאַבְא קְאִים בְּעֵינָא לְאֶתְפִּיִס עַמִּיָּה עֵתָה שְׂאִבִי עוֹד חֵי אִנִּי רוּצָה לְהַתְרַצוֹת עִמּוֹ כְּדִי שְׂגַם אַחַר מִיתַת אָבִי לָא יִזְקִינִי, מִיָּד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב

וְאִרְט "מְלַאכִיו" אִזוּ מִשְׁמַע צְוּוּי מְלַאכִים, אִזוּ וַיִּזְעַנְעוּ דְּעַר יֵצֵר הַטּוֹב אִזוּ דְּעַר יֵצֵר הָרַע, וַיִּיל וְעוֹן דְּעַר מְעַנְטֵשׁ מְאֻכְט שְׁטַאָרְק דָּאָם גּוֹטְס אִיבְעַר דָּאָם שְׁלַעֲכֵטְס, דְּעַמְאֻלְטְס מוֹז דָּאָם שְׁלַעֲכֵטְס גַּע צְוּוֹאוֹנְגְעֵנְעֵרְהֵיִט צוֹשְׁטִימֵן אִזוּ עֲנַפְּעֵרֵן אָמֵן.

מען פארלאזט זיך נישט אויף א נס

אויפן פסוק "וישלח יעקב מלאכים", האט רבי אבא געפרעגט, פארנוואס האט זיך יעקב גערוועקט צו שיקן מלאכים צו עשו, עס וואלט דאך בעסער געווען אז ער זאל שווייגן פון אים, וויבאלד מיט דעם שליחות האט ער אים דערמאנט דאס וואס ער האט אים דערצערנט, האט רבי אבא געענטפערט, נאר, יעקב האט געזאגט ביי זיך אין הארץ, איך ווייס אז עשו זארגט פארן פבד פון מיין טאטע, און קיינמאל האט ער אים נישט דערצערנט, און איך ווייס אז וויבאלד מיין טאטע לעבט האב איך נישט וואס מורא צו האבן פון אים, אבער טאקע דערפאר, יעצט וואס מיין טאטע לעבט נאך, וויל איך מיך איבערבעטן מיט אים כְּדִי אז אויך נאך מיין טאטע'ס שטארבן זאל ער מיך נישט שעדיגן, גלייך "וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו", און כאטש יעקב האט זיך פארזיכערט אינעם

און דער יצר טוב קומט צום מענטש פונעם טאג וואס ער קומט צו ווערן ריין אין זיין געדאנק דאס מיינט צו תשובה טאהן, און ווען קומט דער מענטש צו ווערן ריין, ווען ער ווערט דרייצן יאר אלט וואס דעמאלטס גייט דער מענטש אריין צו ווערן מחויב במצות, און דעמאלטס איז דער מענטש זוכה צו א גשמה וועלכע דערנענטערט דעם מענטש צו תשובה און זי גרוועקט אין אים א רוח מְהֵרָה אז ער זאל קומען ווערן ריין, דעמאלטס ווערט דער מענטש פאהאפטן מיט זיי ביידע, איינער פון זיין רעכטע זייט און איינער פון זיין לינקע זייט, און דער זוהר הקדוש ערקלערט, דער יצר טוב פון זיין רעכטע זייט און דער יצר הרע פון זיין לינקע זייט, און ממש די צוויי מלאכים זענען געשטעלט אפצוהיטן דעם מענטש פון יעדן זאך וואס שעדיגט, און זיי געפינען זיך שטענדיג מיטן מענטש, אויב קומט דער מענטש זיך רייניגן מיט תשובה דעמאלטס ווערט דער יצר הרע אונטערטעניגט פארן יצר טוב, און דער יצר הטוב וועלכער געפינט זיך אינעם רעכטן זייט געוועלטיגט אויפן יצר הרע וועלכער איז אינעם לינקן זייט, און זיי ביידע פאהעפטן זיך מיט איין צושטימונג אפצוהיטן דעם מענטש אין אלע זיינע וועגן וואס ער גייט, דאס זאגט דער פסוק "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך", וואס די

מְלַאכִים לְפָנָיו אַל עָשׂוּ אַחֵיו, וְהָגַם שִׁבְטָה יַעֲקֹב בַּהֲקִבָּה שְׁלֵא יִתֵּן כַּח לַעֲשׂוֹ לְהִרְעָ לוֹ, עַכְ"ז צְרִיךְ הָאָדָם לַעֲשׂוֹת הַמִּצְוָה בְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע אִיךְ לְהַנְצִיל מִן הַסַּכָּנָה וְאֵינן רְאוּי לְסַמּוֹךְ עֲצָמוֹ עַל נֶס. (דף קסו ע"א, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כַּרְךְ ג עמ' תַּקב-תַּקג)

תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲלוֹת לַעֲטָרָה לַהֲקִבָּה

וַיִּשׁוּבוּ הַמְּלַאכִים אֶל יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ אֶל עָשׂוֹ וְגַם הוֹלֵךְ לְקַרְאֲתְךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ שׁוֹאֵל בֵּינָן דְּאֵמַר בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ, לֹא יִדְעָנָא דְּאִיהוּ עָשׂוֹ לְמָה הִיָּה צְרִיךְ לומר מֵלוֹת אֵל עָשׂוֹ, וְכִי אַחִיךָ אַחֲרֵינוּ הוּוֹ לַיַּעֲקֹב וְכִי אַחִים אַחֵרִים הָיוּ עוֹד לַיַּעֲקֹב מַלְבָּד עָשׂוֹ, וּמִתְרַץ אֶלָּא הַמְּלַאכִים אָמְרוּ לַיַּעֲקֹב בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ, וְאִי תִימָא דְּהִדְרָה בְּתַשׁוּבָה וְאִזְלִיל בְּאַרְחָה מְתַקְנָא וְאִם תִּאמַר שְׁחֹר בְּתַשׁוּבָה וְהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל, לֹא הָכִי, אֶלָּא עָשׂוֹ הִרְשַׁע פְּדַמְעִיקְרָא אֵינוֹ כֵּן אֵלָּא הוּא עָשׂוֹ הִרְשַׁע כְּמוֹ קוֹדֵם, וְעוֹד וְגַם הוֹלֵךְ לְקַרְאֲתְךָ, וְאִי תִימָא דְּאִיהוּ בְּלַחֲדוּי אִזְלִיל וְאִם תִּאמַר שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְבַדּוֹ, לֹא, אֶלָּא אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ שְׂבָאִים לְהַלְחֵם אִתְּךָ, וְכָל פֶּה לְמָה אָמְרוּ לִיה וְכֵן לְמָה הָיוּ צְרִיכִים הַמְּלַאכִים לומר לוֹ זֹאת לְהַפְחִידוֹ, וְאומר בְּגִין דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי תְּדִיר בְּצִלוֹתְהוֹן דְּצִדִיקָא וּמִתְעַטֵּר בְּצִלוֹתְהוֹן לְפִי שֶׁהַקְּב"ה רוצה תמיד בְּתַפְלוֹתֵינוּ שֶׁל הַצְּדִיקִים וּמִתְעַטֵּר בְּתַפְלוֹתֵינוּ, פְּדַמְרִינָן כִּפּוּי פְּקוּדֵי דָּף רַמּוֹ ע"א, דְּהָהוּא מְלַאכָא דְּמִמְנָא עַל צִלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל סַנְדְּלַפּוּ"ן שְׁמִיָּה שְׂאוֹתוֹ הַמְּלַאךְ הַמְּמוֹנָה עַל תַּפְלוֹתֵינוּ שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִקְרָא סַנְדְּל, נְטִיל כָּל אֵינּוֹן צִלוֹתֵינוּ וְעַבִּיד מְנִיְהוּ עֲטָרָה לְחֵי הַעוֹלָמִים הוּא לֹקַח כָּל תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל וְעוֹשֶׂה מֵהֶם עֲטָרָה בְּרָאשׁ חַי הָעוֹלָמִים, וְאִזְקִימוּהוּ וְכָבֵד בִּיאֲרוּהוּ בְּמִדְרָשִׁים, וְכָל שְׁפָן צִלוֹתְהוֹן דְּצִדִיקָא דְּקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בְּהוּ וְכָל שָׁכֵן תַּפְלוֹתֵינוּ שֶׁל הַצְּדִיקִים שֶׁהַקְּב"ה רוצה בָּהֶם, וְאֲתַעְבְּדֵן עֲטָרָה לְאֲתַעְטִיָּא בְּאֵינּוֹן צִלוֹתֵינוּ לְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְנַעֲשׂוֹת עֲטָרוֹת לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם הַקְּב"ה בְּאוֹתֵנוּ תַּפְלוֹת, וְאִי תִימָא מְשֻׁרְרִין קְדִישִׁין הוּוֹ אֲתִינָן עִמָּיה אִמְאֵי דְּחִיל וְאִם תִּאמַר הִי מְחֻנּוֹת מְלַאכִים הָיוּ בָּאִים עִמּוֹ אִם כֵּן לְמָה נִתְרָא מַעֲשׂוֹ, אֶלָּא צִדִיקָא לֹא סַמְכִין עַל זְכוּתֵיהוּ אֵלָּא הַצְּדִיקִים אֵינָם סוֹמְכִים עַל זְכוּתָם, אֶלָּא עַל צִלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן לְגַבִּי מְאִירְהוֹן אֵלָּא עַל תַּפְלוֹתֵנוּ וּבְקִשְׁתֵּנוּ אֵל קוֹנֵם.

(דף קסו ע"ב, וּבִבְיָאוּרֵינוּ כַּרְךְ ג עמ' תַּקיו-תַּקיא)

ע"ט

הַאֲלֵטְוֹ, אִנּוּ אִוִּיב וְעַסְטוּ זָאגְן אַז עַר גִּיט אַיִנְעֶר אַלְיִן, אִיז עִם נִישְׁט אַזוֹי, נָאָר "וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ", פִּיר הַיִּנְדְּרֵט מְעַנְטְשֵׁן קוֹמֵעֵן מִיט אִים מְלַחְמָה צוֹ הַאֲלֵטְוֹ אַנְטְקֶעגֶן דִּיר, פֶּרְעַנְט דֶּער זוּהֶר תְּקֹדֶשׁ, אִנּוּ פֶּאֶרְנוּאָם הָאָפֶן דִּי מְלַאכִים גְּעֵדְאָרְפֵט דָּאָם אַלְעָם זָאגְן צוֹ יַעֲקֹב אִנּוּ אִים דֶּער שְׂרַעְקוּ, עֲנַטְפֶּרְט דֶּער זוּהֶר תְּקֹדֶשׁ, וְיִיל דֶּער אִוִּיבֶרְשֶׁטֶר פֶּאוּוִּילִיגְט אַלְעֵמָאֵל אִין דִּי תַּפְלָה פֿון דִּי צִדִיקִים אִנּוּ עַר פֶּאָקְרוּיגְט זִיד מִיט וְיִיעֶר תַּפְלָה, אַזוֹי וְיִיעֶר אִיז אִין אַן אַנְדֶּער אָרְט אִין זוּהֶר תְּקֹדֶשׁ, אַז דֶּער מְלַאךְ וְעַלְכֶּער אִיז גְּעִשְׁטְעֵלְט אִוִּיב דִּי תַּפְלוֹת פֿון דִּי אִידֵן וְעַרְט אַנְגֶּערְפֶּן סַנְדְּל, עַר גְּעִמֵט אַלְע אִידישֶׁע תַּפְלוֹת אִנּוּ עַר מַאכְט פֿון זִי אַ קְרוּיִן אִוִּיב קֶאָפּ פֿונְעֵם לְעִבְדֵינְךָ פֶּאֲשַׁעְפֶּער, אִנּוּ עִם אִיז שׁוִין עַרְקֶלְעֶרְט גְּעוואָרֵן אִין דִּי מְדֻרְשִׁים, אִנּוּ נֶאכְמֶער אַזוֹי מִיט דִּי תַּפְלוֹת פֿון דִּי צִדִיקִים וְאִם דֶּער אִוִּיבֶרְשֶׁטֶר פֶּאוּוִּילִיגְט אִין זִי, אִנּוּ עִם וְעַרְט גְּעֵמַאכְט פֿון זִי קְרוּיִנְעֵן צוֹ פֶּאָקְרוּיִנְעֵן דְּעֵם אִוִּיבֶרְשֶׁטֶר מִיט זִי, אִנּוּ אִוִּיב וְעַסְטוּ זָאגְן, עִם זְעַנְעֵן דָּאָךְ גְּעִקוּמֵעֵן מִיט אִים מְחֻנּוֹת פֿון מְלַאכִים, אִוִּיב אַזוֹי פֶּאֶרְנוּאָם הָאָט עַר מוֹרָא גְּעֵהָאָט פֿון עָשׂוֹ, נָאָר, דִּי צִדִיקִים פֶּאָרְלָאָן זִיד נִישְׁט אִוִּיב וְיִיעֶרע זְכוּתֵים, נָאָר אִוִּיב וְיִיעֶר תַּפְלָה אִנּוּ גְּעֵפֶט צוֹ וְיִיעֶר הָאָר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ.

אִוִּיבֶרְשֶׁטֶן, אַז עַר וְעַט נִישְׁט גְּעֵפֶן פֿחַ פֶּאָר עָשׂוֹ אִים שְׁלֵעֲכְטָם צוֹ טוֹן, פֿונְדֶּעסְטוֹעֵגֶן דָּאַרְף דֶּער מְעַנְטְשֵׁן טוֹן אִן עֲצָה בְּדֶרֶךְ הַטֵּבַע וְיִאֲזוּי זִיד צוֹ רַאטְעוֹעֵן פֿון גְּעַפֶּאר אִין עִם אִיז נִישְׁט גְּעוואָוִינְטֵן זִיד צוֹ פֶּאָרְלָאָן אִוִּיב אַ נֶס.

דִּי תַּפְלוֹת פֿון אִידישֶׁע קִינְדֶּער גִּיעֵן אַרױף

אִנּוּ וְעַרְט אַ קְרוּיִן פֶּאֶרְן אִוִּיבֶרְשֶׁטֶן

עִם שְׁמִיטֵיט אִין פֶּסוּק "וַיִּשׁוּבוּ הַמְּלַאכִים אֶל יַעֲקֹב לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ אֶל עָשׂוֹ וְגַם הוֹלֵךְ לְקַרְאֲתְךָ וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ", אִיז שְׁוֹעֵר, וְיִבְאֵלְד עִם שְׁמִיטֵיט "בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ", וְיִיסֵן מִיר דֶּען נִישְׁט אַז עַר אִיז עָשׂוֹ, אִוִּיב אַזוֹי פֶּאֶרְנוּאָם דָּאַרְף שְׁמִיטֵיט "אַל עָשׂוֹ", זְעַנְעֵן דֶּען גְּעוֹעֵן נָאָךְ בְּרִידֶער צוֹ יַעֲקֹב אִוִּיבֶרְשֶׁטֶר עָשׂוֹ, עֲנַטְפֶּרְט דֶּער זוּהֶר תְּקֹדֶשׁ, נָאָר, דִּי מְלַאכִים הָאָפֶן גְּעוואָגְט צוֹ יַעֲקֹב, "בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ", מִיר זְעַנְעֵן גְּעִקוּמֵעֵן צוֹ דִּין בְּרִידֶער, אִנּוּ אִוִּיב וְעַסְטוּ זָאגְן אַז עַר הָאָט זִיד צוֹרִיקֶעקֶערְט אִין תְּשׁוּבָה גְּעֵטוֹן אִין עַר גִּיט אִוִּיב גְּלִיכֵן וְעוֹג, אִיז עִם נִישְׁט אַזוֹי, נָאָר עַר אִיז "עָשׂוֹ הִרְשַׁע" אַזוֹי וְיִיעֶר, אִנּוּ נֶאכְמֶער, "וְגַם הוֹלֵךְ לְקַרְאֲתְךָ", אִנּוּ עַר גִּיט אִוִּיב אַנְטְקֶעגֶן דִּיר, מְלַחְמָה צוֹ

כח תפלת הרבים

ותא חזי דאמר רבי שמעון בא וראה שאמר ר"ש, צלותא דסגיאין סליק קמי קדשא בריהו ומתעטר בהוא צלותא תפלה של רבים עולה לפני הקב"ה ומתעטר באותה התפלה, בגין דסלקא בגוונין סגיאין לפי שהיא עולה בכמה אופני כונות ושאלות, כי זה שואל רפואה, וזה פרנסה, וזה בנין, וזה חיים וכיוצא, ולפי שרובי שאלות עולות לפני השכינה, נכמרים רחמיה בראותה כמה הצטרכויות יש בעולם, ומקבלת את כל התפלות, ואתפלילת מפמה סטרין ונכללת מכמה צדדים ר"ל גם מתפלתם של פושעי ישראל, ובגין דאתפלילת מפמה גוונין אתעבידת עטרה ולפי שהתפלה נכללת מכמה אופנים נעשית עטרה, ומנחא על רישא דצדיק חי העולמים ומונחת על ראש צדיק חי העולמים, ר"ל שעי"ז נמשכים מוחין לבחינת התפארת (קוב"ה) הנקראים עטרות, ונקרא התפארת על שם יסודו צדיק חי העולמים לפי שהוא מחיה את כל העולמות בתתו לכל אחד די מחסורו. וצלותא דיחיד לאו איהי פלילא ולא איהי אלא בגוון חד אבל תפלת יחיד אינה כלולה ואינה אלא באופן אחד, ועל דא צלותא דיחיד לאו איהו מתתקנא לאתקבלא פצלותא דסגיאין על כן תפלת יחיד אינה מתוקנת להתקבל כתפלת הרבים. ותא חזי יעקב פליל הנה ובא וראה כי יעקב היתה תפלתו כלולה מתפלות בניו שהתפללו עמו, וגם כלל בתפלתו כמה שאלות ובקשות לכן נחשבת תפלתו כתפלת רבים, ועל דא צלותיה תאיב לה קדשא בריהו הוא ועל כן התאוה הקב"ה לתפלתו, מה פתיב ויירא יעקב מאד ויצר לו פי' שהקב"ה הביא לו יראה זו כדי שיתפלל מלב ונפש מפני שהקב"ה התאוה לתפלתו.

(דף קסז ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' תקיח)

ע"ט

אנגערופן עטרות, און די תפארת ווערט אנגערופן אויפן נאמען פון זיין קוועלע, "צדיק חי העולמים", וויבאלד ער מאכט לעבעדיג אלע עולמות, געבנדיג פאר יעדן איינעם אלעס וואס עס פעלט אים, אבער די תפלה פון אן איינציגן מענטש טוט נישט ענטהאלטן נאך תפלות און עס איז נאר אויף איין שטייגער, דעריבער טוט די תפלה פון א יחיד נישט זיין אנגעראכטן צו ווערן אויפגענומען אזוי ווי די תפלה פון א רבים, און קום און זע, אז די תפלה פון יעקב האט ענטהאלטן די תפלות פון זיינע קינדער וועלכע האבן געדאוונט מיט אים, און אויך האט ער אריינגערעכנט אין זיין תפלה עטליכע געבעטן, דעריבער איז זיין תפלה גערעכנט אזוי ווי א תפלת רבים, און דערפאר האט דער אויבערשטער געגלוסט צו זיין תפלה, וואס שטייט אין פסוק, "ויירא יעקב מאד ויצר לו", דאס הייסט אז דער אויבערשטער האט אים געברענגט אט דעם פארקט, כדי ער זאל דאווענען מיט הארץ און זעל, וויבאלד דער אויבערשטער האט געגלוסט צו זיין תפלה.

דער פה פון תפלת הרבים

קום און זע וואס רבי שמעון האט געזאגט, די תפלה פון אסאך מענטשן, גייט ארויף פארן אויבערשטן און ער ווערט פארקרוינט מיט די תפלה, וויבאלד עס קומט ארויף מיט פארשידענע ערליי פגנות און געבעטן, ווייל דער בעט א רפואה, דער בעט פרנסה, איינער בעט קינדער, און א צווייטער בעט לעבן, און דאס גלייכן, און וויבאלד די פילע געבעטן קומען ארויף פאר די שכינה, ווערט אנגעווארעמט איר רחמנות זעענדיג וויפיל געברויכן זענען דא אויף דער וועלט, און זי געמט אן אלע תפלות, און זי ווערט אריינגערעכנט פון פארשידענע זייטן, דאס הייסט, אויך פון די תפלה פון די זינדליגע פון צווישן די אידן, און וויבאלד די תפלה טוט ענטהאלטן פארשידענע סארטן גיברויכן דעריבער ווערט זי א קרוין, און עס ליגט אויפן קאפ פונעם אויבערשטן דער "צדיק חי העולמים", דאס הייסט אז הויכדעם קומען אראפ מוחין צו די בחינה פון תפארת (קוב"ה), וועלכע ווערן

שבח דא שירתא

דער גאנצער ספר הזוהר איז דאך בלויז וראת שמים און גרויסע מוסר אינעם שיעור קומה, וויאזוי צו הייליגן יעדן גליד און יעדן האר ממש צו עבודת הבורא ברוך הוא וברוך שמו.

(מתרצה מזויטשוב זע"א בספרו סוד מרע ועשה טוב)

פרשת וישלח תשפ"א

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ד

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

732.677.0051

פאר
דעליווערי
רופט: